

Mark Greaney

Tom Clancy
Vriend of vijand

A.W. Bruna Uitgevers

1

De man die met zijn gezin in het restaurant zat had een naam die bijna iedereen in Amerika met een televisie of met internet kende. Toch werd hij door vrijwel niemand herkend als ze hem zagen, vooral doordat hij altijd probeerde niet op te vallen. Daarom vond hij het ook zo verdomd vreemd dat de nerveuze man op de stoep naar hem keek.

Scott Hagen was commandant bij de Amerikaanse marine, maar dat was niet de reden dat hij beroemd was. Dat kwam doordat hij een onderscheiding had gekregen als kapitein van de geleideraketvernietiger die, volgens velen in de media, bijna in zijn eentje een van de grootste zeeslagen sinds de Tweede Wereldoorlog had gewonnen.

De zeeslag in de Baltische Zee met de Verenigde Staten en Polen aan de ene en de Russische Federatie aan de andere kant was nog maar zeven maanden geleden. Daardoor was de naam van commandant Scott Hagen in die tijd bij vrijwel iedereen bekend. Hagen had geen interviews gegeven en op de enige foto van hem die de pers had gepubliceerd stond hij trots in zijn gala-uniform en met zijn witte officierspet op.

Op dit moment droeg Hagen echter een T-shirt, een korte camouflagebroek en teenslippers en had hij een driedagenbaardje. Niemand ter wereld, en zeker niemand op het terras van dit Mexicaanse café in New Jersey, bracht hem dan ook in verband met de foto die het Departement van de Marine had gedistribueerd.

Dus waarom, vroeg hij zich af, stond deze man met die enge blik en dat bloempotkapsel in het donker naast het fietsenrek de hele tijd naar hem te kijken?

Dit was een studentenstadje, qua leeftijd zou de man een student kunnen zijn. Verder leek hij dronken, droeg hij een poloshirt en een spijkerbroek, en had hij een blikje bier in de ene en een mobieltje in de andere hand. Hagen had het idee dat de man wel twee keer per minuut naar zijn tafeltje op het verlichte terras dat vol zat met dinergasten keek.

De commandant maakte zich geen zorgen, niet echt; hij was vooral nieuwsgierig. Hij zat hier met zijn gezin en met het gezin van zijn zus – ze waren met z'n achten. Zijn tafelgenoten wachtten op hun voorgerecht

en aten ondertussen al kletsend tortillachips met guacamole. De kinderen hadden een glas fris en Hagens vrouw, zus en zwager een margarita. Hagen zelf hield het bij frisdrank, omdat hij vanavond de chauffeur van hun gehuurde bus was.

Ze waren in de stad voor een voetbaltoernooi. Hagens neef van zeventien was de sterkeeper van de voetbalploeg van zijn highschool. De finale zou de volgende middag plaatsvinden. Morgen zou Hagens vrouw rijden, zodat haar man na de wedstrijd in een restaurant een paar koude drankjes kon drinken.

Hagen nam nog een tortillachipje, zei tegen zichzelf dat hij zich geen zorgen hoefde te maken over die dronken mafketel en keek weer naar zijn familieleden aan de tafel.

Het werk bij de krijgsmacht eiste veel opofferingen, maar niet één was zo belangrijk als tijd, de tijd weg van je familie. Geen enkele verjaardag, vakantie, trouwerij of begrafenis in het leven van de mensen die dienden kon ooit worden vervangen.

Net als veel andere mannen en vrouwen in de krijgsmacht zag commandant Hagen zijn familie tegenwoordig veel te weinig, dat hoorde bij zijn werk. De momenten waarop hij weg kon of zijn eigen kinderen ergens naartoe kon brengen met hun nichtjes en neefjes, kwamen zelden en maar met grote tussenpozen voor. Daarom waardeerde hij deze avond ook zo ontzettend.

Voorals omdat het zo'n moeilijk jaar was geweest.

Na de zeeslag in de Baltische Zee en de trage terugreis met de gehavende *USS James Greer* over de Atlantische Oceaan had hij hem achtergelaten in een droogdok in Norfolk, waar hij gedurende zes maanden zou worden gerepareerd.

Hagen was nog steeds de commandant van de *James Greer* en dus was Norfolk zijn thuis, voorlopig althans. Veel officieren van de marine vonden het droogdok de zwaarste dienst, omdat er aan boord zoveel te doen was, de *airco* niet altijd werkte en veel andere comfortabele voorzieningen ontbraken.

Maar dat zou Scott Hagen nooit zeggen. Hij had de oorlog van dichtbij meegemaakt en hij had mannen verloren. Maar ook al had hij met zijn schip zeker grote overwinningen geboekt, toch was hij niet te benijden vanwege zijn oorlogservaring, zelfs niet als hij had gewonnen.

Rusland hield zich nu rustig, min of meer. Natuurlijk, ze beheersten nog altijd een groot deel van Oekraïne, maar de Russische kernonderzeeër van de Borei-klasse die opdracht had om voor de kust van de Verenigde Staten te patrouilleren had zich tijdens zijn terugreis naar de ha-

ven in de Sayda Baai ten noorden van de noordpoolcirkel voor de kust van Schotland laten zien en laten fotograferen. Ondertussen hadden de Russische troepen die Litouwen waren binnengetrokken zich teruggetrokken over de Russische grens in het westen en de Wit-Russische grens in het oosten en zodoende de aanval op het kleine Baltische land gestaakt.

De Russen waren in verlegenheid gebracht door hun nederlaag in de Baltische staten. En het zou iedereen op het terras van dit Mexicaanse café in New Jersey verbazen als ze wisten dat de onopvallend uitzierende vader aan de grote tafel onder de parasols daarbij een belangrijke rol had gespeeld.

Hagen vond deze anonimiteit prima. De vierenveertigjarige soldaat was sowieso iemand die niet graag opviel. Als hij met zijn familie op stap was droeg hij nooit een uniform en hij onthaalde hen ook niet op verhalen over zeeslagen. Nee, hij ontspande zich met zijn kinderen en zijn neefjes en nichtjes, en hij zei voor de grap tegen zijn vrouw dat hij wanneer hij nog meer tortillachips met guacamole at, zich morgen zou verslapen en de wedstrijd zou missen.

Hij en zijn vrouw lachten, maar toen riep zijn zwager Allen: ‘Hé Scotty, ken je die vent daar op de stoep?’

Hagen schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar hij staat al een paar minuten naar onze tafel te kijken.’

Allen zei: ‘Heeft hij misschien onder je gediend?’

Hagen keek weer naar de man. ‘Komt me niet bekend voor.’ Hij dacht er even over na en zei toen: ‘Dit is te vreemd. Ik ga even naar hem toe en vraag wat er aan de hand is.’ Hij pakte het servet van zijn schoot, stond op en liep over het drukke terras naar de man toe.

De jongeman draaide zich om voordat Scott Hagen halverwege was. Daarna gooide hij zijn bierblikje in een afvalbak en liep snel weg. Hij stak de donkere straat over en verdween op een drukke parkeerplaats uit het zicht.

Toen Hagen weer terugkwam bij hun tafel zei Allen: ‘Dat was vreemd. Wat wilde hij, denk je?’

Hagen had geen idee wat hij ervan moest denken, maar hij wist wel wat hij wilde weten. ‘Die vent zinde me niet. Laten we voor de zekerheid maar weggaan. Neem iedereen mee naar binnen, verlaat het restaurant via de achterdeur en stap in de bus. Ik blijf hier nog even om de rekening te betalen en ga dan wel met een taxi terug naar het hotel.’

Zijn zus Susan hoorde dit, maar ze wist niet wat er aan de hand was. Ze had die jongeman niet eens gezien. ‘Wat is er aan de hand?’

Allen zei nu tegen beide gezinnen: ‘Oké allemaal. Geen vragen tot we in de bus zitten, maar we moeten weg. Als we terug zijn in het hotel, bestellen we wel iets bij de roomservice.’

Susan zei: ‘Mijn broer wordt zenuwachtig als hij niet met een heleboel kernraketten rondvaart.’

De James Greer had geen kernraketten aan boord, maar Susan was belastingadvocaat en zij wist niet beter, en Hagen had het te druk om haar te verbeteren, omdat hij een ober die voorbijliep aan zijn jasje trok om de rekening te vragen.

Beide gezinnen waren geïrriteerd omdat ze snel weg moesten terwijl er straks volle borden hun kant op zouden komen, maar ze realiseerden zich wel dat er iets ernstigs aan de hand was, zodat ze zonder morren vertrokken.

Toen de zeven anderen naar de achterdeur liepen, draaide Hagen zich om en zag de jongeman weer. Deze stak de tweebaansweg over en liep terug naar het terras. Nu had hij een lange grijze regenjas aan, waar hij duidelijk iets onder verborg.

Hagen had geen vertrouwen meer in Allens vermogen de familieleden te leiden en ook Susan bleek niet erg alert. Dus draaide Hagen zich om naar zijn vrouw en riep: ‘Door het restaurant! Rennen! Nu!’

Laura Hagen pakte haar dochter en zoon, en trok hen mee naar de achterdeur. Hagens zus en zwager liepen vlak achter hen aan met hun zoontjes voor zich uit.

Hagen wilde achter hen aan lopen, maar toen hij zijn pas inhield zag hij tot zijn afgrijzen dat de man op de stoep bleef staan en een AK-47 onder zijn jas vandaan haalde.

Andere gasten op het terras zagen het ook; dat kon niemand echt ontgaan. De mensen begonnen te gillen en te schreeuwen.

Met zijn blik op commandant Scott Hagen gericht liep de man het terras op en bracht het wapen naar zijn schouder.

Hagen verstijfde. *Dit kan niet waar zijn! Dit gebeurt niet echt!*

Zelf had hij geen wapen. In Virginia en in vijfendertig andere staten mocht hij wel een vuurwapen bij zich dragen, toch zou hij hier in New Jersey de gevangenis in gaan als hij hier een vuurwapen droeg.

Het troostte hem natuurlijk niet dat de man die met zijn vuurwapen zwaaide de wet overtrad door midden in de stad een kalasjnikov te schouderen. Hij nam aan dat de dader het geen enkel probleem vond dat hij niet alleen zou worden aangeklaagd voor de moord op een stuk of honderd mensen op het terras voor zich, maar ook voor illegaal vuurwapenbezit.

Boem!

Pas toen het eerste schot mis was en links van hem explodeerde in een decoratieve gemetselde fontein iets meer dan een meter bij hem vandaan kwam Hagen weer bij zijn positieven. Hij wist dat zijn familie zich vlak achter hem bevond en dit besef was sterker dan zijn neiging zich te bukken. Hij bleef rechtop staan zodat hij de mensen achter zich kon dekken, maar hij bleef niet stilstaan.

Hij had geen keus. Hij rende in de richting van de schoten.

De schutter schoot drie keer vlak achter elkaar, maar in de chaos gooiden verschillende gasten tafels en parasols om, liepen hem voor de voeten en botsten zelfs tegen hem op terwijl ze probeerden het terras af te vluchten. Hagen verloor de man uit het oog toen een rode parasol tussen hen in werd omgegooid, maar daardoor maakte hij alleen maar meer haast, omdat hij dacht dat de dader hem niet meer kon zien en hij daardoor een kans had de man te vloeren voordat hij werd geraakt.

Daar slaagde Hagen bijna in.

De dader schopte de parasol opzij, zag dat hij ondanks de chaos vrij baan had tot zijn doelwit en vuurde.

Hagen voelde dat hij in zijn linkeronderarm werd geraakt. Hij viel bijna en struikelde door de inslag, maar hij bleef rennen, tussen de tafels door.

Hagen was geen expert in een gevecht met handvuurwapens – hij was zeeman, geen soldaat – maar toch kon hij wel zien dat deze man geen goedgetrainde vechter was. De jongeman kon wel schieten met deze АК, maar dat deed hij met een waanzinnige blik in zijn ogen, gehaast en onbesuisd.

Waarom dit ook gebeurde, voor hem was het heel persoonlijk.

Voor Hagen was het nu ook persoonlijk. Hij wist niet of een van zijn familieleden gewond was geraakt, maar hij wist wel dat deze man moest worden tegengehouden.

Een ober viel de schutter van rechts aan, kreeg de schouder van de man te pakken en schudde die om de man te dwingen het wapen los te laten, maar de schutter draaide zich snel om, hield zijn vinger weer aan de trekker en schoot de moedige jongeman van een halve meter afstand in de buik. De ober was al dood voordat hij op de grond viel.

Daarna richtte de schutter zijn wapen weer op de aanstormende Hagen.

De tweede kogel waardoor de commandant werd geraakt was erger dan de eerste. Hij boorde zich door het vlees boven Hagens rechterheup, waardoor hij achteruitwankelde. Maar Hagen liep door. De volgende

kogel raakte hem hoger. De jongeman had moeite met de terugslag van zijn wapen: elk tweede en derde schot van elk salvo kwam hoger uit doordat de loop omhoog zwenkte.

Een kogel vloog langs Hagens gezicht terwijl hij op de man af sprong en hem achterover op een metalen tafel duwde. Hagen dook met hem mee. Beide mannen maakten een koprol en kwamen op de tegels van het terras terecht. Hagen pakte de loop van de kalasjnikov vast met zijn rechterhand om die bij zich vandaan te houden. Het hete metaal schroei-de zijn hand, maar hij liet niet los.

Hij was rechtshandig, maar steeds weer ramde hij zijn linkervuist in het gezicht van de jongeman. Hij voelde dat het zweet op diens gezicht zijn haar en wangen nat had gemaakt. Daarna voelde hij bloed doordat hij de neus van de man had gebroken en even later spoot een rood was over zijn gezicht.

De greep van de man op het wapen werd losser. Hagen trok het wapen weg, rolde van de man af, ging op zijn knieën zitten en richtte het wapen op de jongeman.

‘*Davai!*’ riep de jongeman. Dat was Hagens eerste aanwijzing dat de man een buitenlander was.

Nu rolde de dader op zijn knieën en terwijl Hagen tegen hem schreeuwde dat hij moest blijven waar hij was, zich niet meer mocht verroeren en zijn handen in de lucht moest steken, stak de man zijn hand in de voorzak van zijn regenjas.

‘Ik schiet je verdomme dood!’ riep Hagen.

De dader haalde een mes met een vijftien centimeter lang lemmet uit zijn jas en wilde Hagen daarmee aanvallen met een waanzinnige blik in zijn ogen en op zijn met bloed besmeurde gezicht.

De jongeman was maar anderhalve meter bij hem vandaan toen Hagen hem twee keer in de borst schoot. Het mes viel op de grond, Hagen stapte opzij en de jongeman viel met zwaaiende armen en benen voorover, waarbij hij stoelen omvergooide en met zijn gezicht in het eten viel dat op de grond was gevallen.

De aanslag was voorbij. Achter zich hoorde Hagen gekreun, gegil van mensen op straat, sirenes, autoalarmen en huilende kinderen.

Hij trok het magazijn uit het wapen en liet het vallen, verdraaide de grendel om de kamer leeg te maken en gooide het wapen op de grond. Daarna rolde hij de gewonde man op zijn rug en ging geknield boven op hem zitten.

De man had zijn ogen open, was bij bewustzijn en helder, maar het was wel duidelijk dat hij stervende was. Hij was zo slap als een lappenpop.

Hagen keek hem strak aan en vroeg terwijl de adrenaline nog door zijn lichaam gierde: 'Wie ben je? Waarom? Waarom deed je dit?'

'Voor mijn broer!' zei de bebloede man.

Hagen hoorde dat zijn longen volliepen met bloed. 'Wie is je broer, verdomme!'

'Jij hebt hem gedood! Jij hebt hem vermoord!' zei de man met een Russisch accent.

Toen begreep Hagen het. Zijn schip had tijdens het Baltische conflict meegeholpen om twee onderzeeboten tot zinken te brengen. Hij vroeg: 'Was hij een zeeman?'

De stem van de jongeman werd met de seconde zwakker. 'Hij stierf... als een held van... de Russische... Federatie.'

Toen bedacht Hagen zich nog iets. 'Hoe wist je waar je me kon vinden?'

De ogen van de jongeman werden glazig.

'Hoe wist je dat ik hier was met mijn familie?' Hagen sloeg hem hard in zijn gezicht. Een klant van het restaurant, een man van in de dertig met een veeg bloed op zijn overhemd, probeerde Hagen van de stervende man af te trekken. Hagen duwde hem weg. 'Hóé, klootzak?'

De ogen van de Rus rolden langzaam opzij.

Hagen balde zijn vuist en hief zijn hand. 'Geef antwoord!'

Een dreunende stem vlak bij de receptie op de stoep: 'Verroer je niet!'

Toen Hagen opkeek zag hij een agent van de staatspolitie staan die met gestrekte armen een pistool op zijn hoofd richtte. Deze man had geen idee wat er aan de hand was, hij wist alleen dat de een of andere klootzak – te midden van de vele doden en gewonden in en rondom het vernielde restaurant – een van de gewonden die op de grond lagen verrot sloeg.

Hagen stak zijn handen omhoog en voelde toen pas de wonden in zijn zij en in zijn arm. Hij werd licht in het hoofd en hij rolde op zijn rug en keek omhoog naar de nachtelijke hemel.

Achter zich, boven het geschreeuw en de geschokte en angstige kreten uit, wist hij zeker dat hij zijn zus luid hoorde huilen. Dat begreep hij niet, omdat hij dacht dat hij zijn familie voldoende tijd had gegeven om te vluchten.

2

Anders dan zijn beroemde vader had Jack Ryan junior helemaal geen last van vliegangst. Sterker nog, hij had het volste vertrouwen in vliegtuigen – hij had veel meer vertrouwen in vliegtuigen dan in zijn eigen vermogen om zonder vliegtuig te vliegen.

Hij dacht nu sterk aan zijn relatieve vertrouwen in vliegtuigen, voornamelijk doordat hij van plan was om binnen een paar seconden uit de zijdeur van een perfect functionerend vliegtuig te springen, de weidse blauwe lucht in, op een hoogte van 365 meter boven de Chesapeake Bay.

Jack had zijn eigen parachute ingepakt, volgens de instructies en onder toezicht van Domingo Chavez, de senior officier van zijn geheime eenheid, en hij was ervan overtuigd dat hij dat goed had gedaan. Toch kon hij nu niet goed nadenken. Hoewel hij wenste dat zijn ratio hem steunde in de overtuiging dat alles volgens plan zou verlopen, kon hij het feit niet verdringen dat hij de vorige keer dat hij de stad verliet was vergeten om zijn favoriete paar hardloopsokken in zijn koffer te stoppen.

Die dag had hij óók gedacht dat hij uitstekend werk had verricht.

Dat is niet hetzelfde, Jack. Je koffer inpakken is iets totaal anders dan een verdomde parachute inpakken.

Zijn fantasie leek vanochtend van plan hem een maagzweer te bezorgen.

Jack was halverwege zijn opleiding parachutespringen, niet als onderdeel van een militaire of een normale burgercursus, maar een opleiding die was ontwikkeld door een medewerker van Jacks werkgever. Jack werkte voor de Campus, een kleine maar belangrijke geheime inlichtingendienst, met voormalige werknemers van de krijgsmacht en de inlichtingendiensten, van wie enkelen doorgewinterde vrije val-experts.

Besloten was dat Jack Ryan junior deze belangrijke vaardigheid ook moest aanleren. Hij was weliswaar bij de Campus begonnen als *intelligence*-analist, maar de afgelopen jaren had hij steeds vaker een operationele rol gespeeld. Hij had nu dus twee functies: soms was hij weken of maanden achtereen in zijn hokje bezig met het ontrafelen van de finan-

ciële praktijken van een corrupte wereldleider of een terroristische organisatie, dan trapte hij weer ergens op een doellocatie een deur in en werd betrokken bij een man-tegen-mangevecht.

Jack leidde dus een uiterst gevarieerd leven.

Maar nu had hij geen tijd om stil te staan bij zijn ironische levensloop. Nee, nu nam hij in gedachten de checklist door voor als hij uit het vliegtuig stapte over precies—

Iemand voor in het vliegtuig riep: ‘Ryan! Vier minuten!’

Precies vier minuten later: ‘Stap uit, hoofd naar voren, armen gespreid, lichaam vlak, knieën licht gebogen. Krom je lichaam naar achteren, trek aan het koord, bereid je voor op de klap en controleer of je chute zich goed ontvouwt.’

Terwijl hij in de stoel zat die in het verlengde van de romp van het toestel stond, somde hij zacht alle punten van de bijzonder belangrijke to-dolijst op.

Dit was niet zijn eerste solosprong. Twee weken geleden was hij begonnen met de grondopleiding en daarna had hij het leslokaal mogen verlaten om met zijn parachute van een langzaam rijdende pick-up te springen en zich op een strook gras te laten vallen. Daarna volgden een paar dagen met tandemsprongen en door de lucht zweven vastgekoppeld aan Domingo Chavez of aan Dominic Caruso, zijn neef en het derde lid van het operationele team van de Campus. Chavez en Caruso waren allebei vrijeval-experts, getraind in zowel HALO (*high altitude, low opening*) als HAHO (*high altitude, high opening*), en zij begeleidden hem tijdens de eerste fase van zijn training.

Omdat Jack deed wat van hem werd verlangd, mocht hij al gauw beginnen met de *static line*-sprongen – door Ding Chavez *dope on a rope* genoemd, waarbij de parachute zodra hij het vliegtuig verliet automatisch openging.

De volgende fase van zijn parachuteopleiding omvatte *low altitude*-sprongen in water, waarbij hij uit het vliegtuig sprong en dan meteen aan zijn koord trok – deze sprongen noemde Chavez *hop-and-pops*.

Tot nu toe had hij vijf hop-and-pops gemaakt en die waren allemaal volgens plan verlopen. Dat bleek wel uit het feit dat Jack niet op zijn buik en dood in een akker in Maryland lag. En ook al kon hij geen natuurta-lent worden genoemd en had hij zijn eerste vrije val nog niet mogen maken, hij had toch al een paar complimenten gekregen van John Clark, directeur Operaties van de kleine dienst.

Dat op zich was al een prestatie, omdat John Clark er echt verstand van had. Voordat Clark bij de Campus ging werken, was hij een Navy SEAL

geweest, een paramilitaire officier van de CIA en de leider van een anti-terrorisme-eenheid speciale operaties van de NAVO. Bijna niemand had meer geheime en gevechtssprongen gemaakt dan hij.

Jack had de afgelopen twee dagen weliswaar een heleboel hop-and-pops gedaan, maar de sprong van vanochtend zou totaal anders zijn. Deze keer moest hij, zodra hij het water raakte, naar een jacht zwemmen dat vlakbij voor anker lag om zich bij de andere twee mannen van het team die al aan boord waren te voegen. Samen zouden ze dan een oefenaanval op het schip uitvoeren, dat vol zat met Campus-medewerkers die de rol van tegenstander speelden.

Jack moest dus al over een paar minuten springen en keek door de cabine van de Cessna Grand Caravan naar de twee andere mannen die bij de oefening van vandaag betrokken zouden zijn. Dominic Caruso was van top tot teen in het zwart gekleed; zelfs zijn harnas, beschermende bril en helm waren zwart. Zijn koppelriem was gevuld met 30-patroons 9mm-magazijnen, en aan zijn rechterschouder was een SIG Sauer MPX-machinegeweer met een geluiddemper vastgemaakt.

Jack wist dat de magazijnen voor Doms machinegeweer en voor het Glock-pistool op Doms heup gevuld waren met Simunitions – patronen die een capsule afvuurden gevuld met inkt in plaats van lood, maar het waren toch kogels en dat betekende dat ze verdomd pijn deden.

De mantra van Clark en Chavez luidde: ‘Hoe meer je zweet tijdens de training, hoe minder je bloedt tijdens het gevecht.’ Jack begreep dat wel, maar in werkelijkheid had hij al heel vaak gebloed tijdens trainingen én tijdens gevechten.

Jack had ongeveer dezelfde uitrusting als Caruso en Chavez, met een paar opvallende uitzonderingen. Ten eerste had Jack zwemvliezen die stevig aan zijn borst waren gebonden; die zou hij aan zijn voeten doen zodra hij het water raakte. Ten tweede droegen de mannen die tegenover Jack zaten een MC-6-parachutesysteem, een speciale *rig* voorzien van het SF-10A-scherm, dat speciaal was ontwikkeld voor de Amerikaanse Special Forces. Hiermee konden ze grote afstanden zweven en precisielandingen maken, en zelfs in de lucht weer omhoogsturen.

Maar Jacks parachute was het veel eenvoudiger T-11-model, waardoor zijn mobiliteit beperkt was. Zijn valsnelheid zou 5,7 meter per seconde bedragen en zijn landingsplek zou afhankelijk zijn van de snelheid van het vliegtuig, de wind en de zwaartekracht.

De andere twee mannen zouden op het dek van het schip landen, terwijl Jack gewoon moest springen en trekken, en ervoor moest zorgen dat hij de enorme watervlakte van de Chesapeake Bay niet miste die zich

direct onder het vliegtuig bevond. Jack was nog een echte beginner en daarom zou hij naar de andere mannen moeten zwemmen om het schip in te nemen. Het was een beetje gênant dat hij naar het doelwit moest zwemmen, maar hij kende precies nùl andere beginners in de wereld van het parachutespringen die in de tweede week van hun opleiding aan een trainingsaanslag hadden mogen meedoen, zodat hij zich niet helemaal een groentje voelde.

Ding Chavez zat naast Caruso en tegenover Jack, en op dit moment droeg hij een cabineheadset, zodat hij kon communiceren met de bemanning, de reguliere piloot en copiloot van de Gulfstream G550 van de Campus. Helen Reid en Chester Hicks moesten genoeg nemen met deze veel minder krachtige en veel minder hightech Cessna Caravan, maar ze genoten allebei van de afwisseling.

Dom Caruso zag dat Chavez via zijn headset in gesprek was met de cockpit, daarom leunde hij naar voren voor een vertrouwelijk gesprekje met Jack. Hij vroeg vlak bij Jacks oor: 'Gaat-ie, neef?'

'Zeker weten, man!'

Ze pompten hun gehandschoende vuisten tegen elkaar, waarbij Jack zijn best deed zijn onzekerheid te verbergen. Jack wist dat hij daarin geslaagd was, want Caruso zei niets over Jacks lijkbleke gezicht of trilende handen.

Caruso keek nog een keer of Chavez zijn headset ophad en hun gesprek niet kon horen. Toen leunde hij weer naar voren en zei: 'Ding zegt dat we bij het doelwit tegenover een onbekend aantal tegenstanders komen te staan, maar tussen jou en mij: op dat jacht zijn vijf tegenstanders aanwezig.'

Jack hield zijn hoofd scheef. 'Hoe weet jij dat?'

'Door eliminatie. Kijk maar naar het aantal mensen bij de Campus die men opdracht kan geven het gevecht met ons aan te gaan. Adara zal ontvoeringsslachtoffer spelen, dat liet ze zich gisteren ontvallen. Clark heeft natuurlijk de leiding van de OPFOR; hij is daar met een vuurwapen. Dan blijven de vier beveiligers over: Gomez, Fleming, Gibson en Henson.'

OPFOR is de afkorting van *opposing force*: een militaire eenheid die de rol van vijand speelt, meestal voor trainingsdoeleinden.

De beveiligers van de Campus waren doorgewinterde voormalige militairen en geheim agenten. Het waren allemaal voormalige Green Berets of SEAL's. Bovendien waren Gibson en Henson lid geweest van de Global Response Staff van de CIA, een tier 1-veiligheidsdienst die wereldwijd gebouwen en bases van de Agency beschermde. De vier mannen waren

in de vijftig, maar fit als olympisch atleet, keihard en bovendien al jaren bevriend met Chavez en Clark.

De vier mannen werkten niet alleen als beveiligers van de Campus, maar hielpen ook af en toe met trainingen. Ze waren immers stuk voor stuk expert op het gebied van vuurwapens, steekwapens en zelfs gevechten zonder wapens.

Jack zei: 'Misschien heb je wel gelijk, maar Clark heeft ons in het verleden al vaker op het verkeerde been gezet. Een paar mannen van de afdeling Analyse van de Campus die vroeger schutter waren doen misschien ook mee. Mike en Rudy bijvoorbeeld? Die hebben allebei bij de landmacht gezeten.'

Caruso glimlachte. 'Zij waren Rangers, dat kan ik je wel vertellen. Maar Rudy belde me vanochtend vroeg vanuit kantoor. Hij wil mijn pick-up misschien kopen en vroeg me of ik de sleutels onder de voorstoel wilde leggen zodat hij tijdens de lunchpauze naar mijn huis kan gaan om een proefritje te maken. Hij zei dat Mike met hem meegaat.'

Jack probeerde te bedenken welke werknemers van de Campus de rit van tweeënhalve uur van Alexandria, Virginia, misschien ook hadden gemaakt om vanochtend als tegenstander te fungeren. 'Donna Lee heeft bij de FBI gezeten en kan ook met een machinegeweer omgaan.'

Dom zei: 'Adara vertelde me dat Donna woensdag tijdens crossfit haar knie heeft verdraaid. Die loopt de komende weken met krukken.'

Jack glimlachte. 'Je hebt hier echt goed over nagedacht, hè?'

'Jij en ik komen in het echte leven al meer dan genoeg klootzakken tegen die ons willen doodschieten. Ik heb geen zin om vandaag onnodig een Sim-salvo te incasseren. Ik heb plannen voor dit weekend, dus als het moet probeer ik het systeem te misbruiken.'

Jack schoot in de lach, blij met de afleiding waardoor hij even niet hoefde te denken aan zijn vaardigheid om een parachute in te pakken en aan de sprong die hem te wachten stond. 'Wat ga je dan doen dit weekend?'

Dom leek zich af te vragen of hij deze vraag wel of niet zou beantwoorden, maar op dat moment zette Ding zijn headset af, zodat Dom weer rechtop ging zitten.

'Hé klojo's, zijn jullie een samenzwering op touw aan het zetten?'

Beide mannen glimlachten, maar hielden hun mond.

Chavez trok een wenkbrauw op. 'Nog twee minuten, Jack. Je wordt ongeveer driehonderd meter voor de boeg van het schip gedropt, om ontdekking te voorkomen. Het is immers overdag en in de echte wereld zou iedere wachtpost op het achterdek je zien, maar dit is een training.'

De OPFOR aan dek weten dat ze hun blik op het schip zelf gericht moeten houden. Je kunt dus “ongezien” naar het schip zwemmen, zolang je het niet té opvallend doet.’

Dominic zei: ‘Ja, peddel er niet naartoe in een grote gele badeend.’

Jack keek Chavez aan en stak zijn duim op.

‘Meteen nadat jij gesprongen bent, gaat Helen naar achttienhonderd meter. Dan springen wij en landen meteen op het dek. Tijdens de landing zullen we doelwitten zien en die alvast uitschakelen. Op het moment dat wij op het dek landen en ons harnas afdoen, wil ik dat jij de zwemtrap opklimt om je bij ons te voegen.’

‘Begrepen,’ zei Jack. Dit zou een zware zwemtocht worden, want het water in de baai zag er door het raampje achter hem ruw uit.

Toen stond Chester ‘Country’ Hicks die in de stoel van de copiloot zat op en hij liep naar de cabinedeur achterin. Hij draaide de hendel om en schoof het grote luik open, waardoor de toch al lawaaijige cabine werd gevuld met het aanzwellende kabaal van lucht die met een snelheid van negentig knopen langs het vliegtuig zoefde. Hicks stak één vinger op, waarmee hij aangaf dat Jack over precies één minuut moest springen.

Jack stond moeizaam op, net als Chavez. Jack en Dom stompten hun vuisten weer tegen elkaar, en daarna liep Jack dichterbij het geopende luik.

Chavez, die met Jack meeliep, bracht zijn mond dichterbij Jacks oor. ‘Vergeet het niet!’

Nu hield Jack zijn hoofd scheef en hij bracht zijn mond dichterbij Chavez’ oor. ‘Vergeet wat niet?’

‘Vergeet niets.’ Chavez glimlachte, gaf de jongere man een klap op z’n rug en wees naar de open deur. ‘Jij bent, Jack. Tijd om te vliegen!’

Jack vocht tegen zijn onpasselijkheid, wachtte op het teken van Country en sprong naar buiten.

3

Zeven minuten later dobberde Jack in het water bij de zwemtrap aan de achtersteven van de Hail Caesar, een Nordhavn-jacht van tweeëntwintig meter van een vriend van de directeur van de Campus, Gerry Hendley. Het jacht lag voor anker bij Carpenter Point, aan de noordkant van de Chesapeake Bay, een paar kilometer ten oosten van de monding van de Susquehanna River.

Jack was moe van het zwemmen en hij nam het de Susquehanna en de North East River die ten zuiden van hem in het diepere water hier in de baai uitmondde kwalijk dat ze het hem zo lastig hadden gemaakt. Hij droeg geen duikpak, alleen de vinnen en een duikbril met snorkel, zodat hij grotendeels aan het oppervlak had moeten zwemmen. Door de golven had hij elke meter moeten bevechten en via zijn snorkel ook veel zeewater binnengekregen. Daarom kokhalsde hij een beetje nu hij zijn overbodige uitrusting de trap op stouwde en zijn machinegeweer met geluiddemper klaarmaakte.

Hij zag op zijn horloge dat hij precies op tijd was. Op datzelfde moment kwam zijn waterproof headset tot leven en fluisterde Ding Chavez: 'Eén is in positie.'

Daarna hoorde hij Caruso's stem: 'Twee. Op tijd. Op het doelwit.'

Jacks melding was minder macho dan die van zijn neef: 'Drie. Ik ben er. Klim nu naar boven.'

'Begrepen,' zei Chavez. 'We zitten vlak boven je.'

Jack klom naar boven en zag Ding en Dom in hun zwarte uitrusting. Ze hadden hun chutes opgerold en onder een dikke kabelspoel op het achterdek geduwd. En nog geen meter voor hen zat Dale Henson, een van hun beveiligers en nu een lid van de OPFOR, met zijn rug tegen het dolboord aan stuurboordzijde. Er zaten een paar rode spetters op de borst van zijn kakikleurige overall en naast hem op het teakhouten dek lag een machinegeweer.

Henson had een chocoladereep uit zijn zak gehaald en nam een hap, terwijl hij naar de drie aanvallers keek en niet van plan leek om tijdens de oefening net te doen alsof hij dood was. Hij gaf Jack een knipoog, liet

zijn ogen wegdraaien en deed voor de grap alsof hij twee keer in zijn borst werd geschoten.

‘Heel leuk,’ fluisterde Chavez. Daarna zei hij: ‘Fleming is op de *fly-bridge*. Dom heeft hem in zijn rug gestoken voordat hij wist dat we boven hem hingen.’

Jack knikte. Twee OPFOR waren bijna geluidloos uitgeschakeld, terwijl geen van beiden de tijd had gehad om via hun radio een waarschuwing uit te zenden.

Geluidloos klommen de drie agenten van de Campus achter elkaar aan naar het dek aan stuurboordzijde en liepen naar de deur van de grote salon.

Ding liep voorop met Dominic vlak achter zich. Jack, die achteraan liep, zag dat Dom zijn rechterhand hief en drie vingers opstak. Dat was Doms stilzwijgende manier om zijn neef te laten weten dat er nog maar drie tegenstanders over waren die ze moesten uitschakelen, gebaseerd op de theorie die hij in de Cessna had geuit.

Ding bleef bij de deur van de grote salon staan en wenkte Jack.

Jack ging gebukt onder het raampje staan en haalde een ННТ2 – Thermal Handheld Inspection Tool – tevoorschijn: een uiterst kleine thermische videocamera met een lange, flexibele hals tussen de lens en het apparaat zelf. Jack boog de hals en bracht de lens voorzichtig naar het raampje, terwijl hij ondertussen naar het beeldscherm keek, dat even groot was als dat van een mobiele telefoon. Dankzij de één centimeter brede camera kon Jack naar binnen kijken. Daar zaten de andere twee tegenstanders, Pablo Gomez en Jason Gibson, tv te kijken. Beide mannen hadden een veiligheidsbril op, een pistool in een heupholster en een machinegeweer onder handbereik.

Jack stak twee vingers op voor Chavez en Caruso.

Terwijl Jack naar binnen keek, pakte Gomez de radio van de tafel die naast hem stond, zei iets en kreeg een ongeruste blik op zijn gezicht. Jack nam aan dat hij geen antwoord had gekregen van Henson of Fleming op het dek.

Gomez liet de walkietalkie vallen, stond vliegensvlug op en pakte zijn machinegeweer. Gibson begreep de hint en deed een fractie van een seconde later precies hetzelfde.

Jack stopte het apparaatje in een rugtasje aan zijn riem, en hief zijn MPX. Ondertussen draaide hij zich om naar Chavez en zei op dringende toon: ‘Ze weten dat we er zijn!’

Ding stak zijn hand uit naar het luik, Jack maakte zijn SIG klaar en zette de trekkergroep op volautomatisch, waarna Ding de kruk om-

draaide en de deur met zijn voet openduwde.

Met snelle, gecontroleerde salvo's schoot Jack op de twee mannen. Eerst schoot hij Gibson neer met drie patronen in zijn gevoerde vest en daarna Gomez, ook in de borst, net toen deze zijn MP5 op de dreiging wilde richten. Beide mannen vielen weer in hun stoel, legden hun wapen op hun schoot en staken hun handen omhoog.

Jack liep snel naar binnen en zwaaide met zijn wapen om de blinde hoeken te dekken. Hij werd meteen voorbijgelopen door Chavez en Caruso, die snel via de ladder naar het benedendek klommen.

Jack haalde hen in. Ze hadden haast nu. Jacks wapen had weliswaar een geluiddemper, maar maakte natuurlijk toch geluid. Bovendien was er een gijzelaar aan boord van dit jacht die in gevaar kon komen door het geluid van de dreunende volautomatische schoten.

Snel en efficiënt controleerden ze de vier hutten, met z'n drieën in plaats van zich op te splitsen. Bij de derde hut duwde Dom de deurkruk zacht naar beneden en duwde de deur open.

In de hut zat Adara Sherman op een bed met een beker koffie in de hand en een tijdschrift op schoot. Ze keek niet eens op van haar tijdschrift. 'Jippie, ik ben gered!' zei ze quasisarcastisch.

Adara was hoofd van de afdeling Transport en Logistiek van de Campus, maar ze had nog verschillende andere taken. Dom wist natuurlijk dat ze hier vandaag was om de rol van gijzelaar te spelen. Wat ze niet wisten was of ze was voorzien van een bomgordel of dat ze een pistool had gekregen met de opdracht op haar redders te schieten in een zogenaamd stockholmssyndroomscenario. Daarom liep Dom naar haar toe met zijn wapen op haar borst gericht en een verontschuldigende blik op zijn gezicht, waardoor hij even uit zijn rol viel en het badkamertje rechts van Adara niet controleerde.

Op het moment waarop hij zich zijn fout realiseerde, hoorde hij achter zich de stem van zijn neef die nog in de gang stond. 'Contact!'

De deur van de laatste hut vloog open en daar stond John Clark met een MP5-machinegeweer aan de schouder en een veiligheidsbril op. Hij opende het vuur, maar kon maar één keer schieten voordat Domingo Chavez hem uitschakelde met een drieschotssalvo in de borst. Ding wist dat zijn kogels zouden blijven steken in de dikke oude canvas jas die Clark over de drie thermische shirts had aangetrokken om de pijn van de Simunitions te verzachten.

Clark was al vaak met Sims beschoten en Chavez wist dat hij daar geen fan van was.

Dom, die nog in de hut met de gijzelaar was, hoorde Chavez roepen dat de bedreiging in de gang was uitgeschakeld. Hij liet zijn wapen een beetje zakken in de overtuiging dat hij en zijn team alle tegenstanders hadden uitgeschakeld. Daarna draaide hij zich weer om naar Adara om haar te fouilleren, zoals hij bij iedere bevrijde gijzelaar zou doen.

Terwijl hij dat deed, dekte Jack hem vanuit de deuropening tussen de hut en de gang. Jack wist echter niet dat het badkamertje met de wc, wasbak en douche links van hen nog niet door zijn neef was gecontroleerd.

Caruso stond met zijn rug naar het badkamertje, zodat hij het pistool dat achter het douchegordijn tevoorschijn kwam niet zag. En doordat de douche zich net buiten Jacks gezichtsveld bevond, kon hij de bedreiging niet zien.

Pas toen een schot werd afgevuurd wisten Dom en Jack dat ze de boel hadden verkloot. Dom werd precies tussen zijn schouderbladen geraakt, viel voorover boven op Adara en incasseerde een tweede kogel voordat hij zijn handen omhoog kon doen om aan te geven dat hij was uitgeschakeld.

Jack Ryan junior stormde de kleine hut in, dook langs Dom en Adara op het bed en schoot een lang, volautomatisch salvo in het badkamertje in een wanhopige poging de dreiging uit te schakelen voordat ook de gijzelaar werd geraakt.

Zijn kogels sloegen in het douchegordijn, waardoor dat scheurde alsof het volmantelpatronen waren.

‘Au! Oké! Je hebt me geraakt!’ De stem had het opvallende lijzige Kentucky-accent, waardoor Jack meteen verstijfde.

Gerry Hendley, voormalig senator Gerry Hendley, huidig directeur van de Campus Gerry Hendley, stapte met een heleboel rode spetters op zijn kleren uit de douchecabine en wreef over een gemeen uitzierende blauwe bult aan de zijkant van zijn hals die met de seconde dikker werd. ‘Lieve help, Clark had gelijk. Die kleine rottingen doen verdomd veel pijn!’

‘Gerry?’ vroeg Jack schor.

Hendley was achter in de zestig en géén schutter, ook al jaagde hij een enkele keer op kwartels. Hij was nooit eerder aanwezig geweest tijdens een Campus-trainingsoefening, laat staan dat hij daaraan had deelgenomen.

Jack snapte niet waarom de man hier in vredesnaam was. ‘Dat spijt me echt! Ik wist niet...’

John Clark riep vanuit de gang: ‘Stoppen met schieten! Oefening afgerond! Zet je wapen op veilig.’

Met zijn duim duwde Jack de trekkergroep op veilig en hij liet zijn wapen losjes voor de borst hangen.

Adara stond nu snel op van het bed, zette haar veiligheidsbril af en rende naar Gerry. ‘Meneer Hendley, ik neem u mee naar boven, naar mijn verbanddoos om de ergste wonden schoon te maken en te verbinden.’

Jack wilde zich weer verontschuldigen. ‘Het spijt me, Gerry. Als ik had geweten dat jij—’

Hendley had duidelijk pijn, maar hij wuifde Jacks woorden weg. ‘Als je had geweten dat ik in de OPFOR zat, zou dat niet goed zijn geweest voor je training, is het wel? Je móést juist op me schieten.’

‘Eh... jawel, meneer.’

Gerry zei: ‘Natuurlijk had ik liever gehad dat je beter had geschoten. Ik droeg een gevoerd vest omdat John me had verzekerd dat ik een paar kogels in mijn borst zou krijgen, maar dat was alles.’

Jack had Gerry geraakt in beide armen, borst, maag en rechterhand. Gerry’s hand en hals bloedden zichtbaar, en de mouw van Gerry’s overhemd was gescheurd.

Adara leidde Gerry Hendley de hut uit en liep met hem naar de trap naar het hoofddek. In de kleine gang keek Hendley Clark aan en zei: ‘Je hebt op een verdomd dramatische manier je punt gemaakt, John.’

Jack zag dat de altijd onaandoenlijk ogende zevenenzestigjarige Clark uiterst gegeneerd keek.

‘Sorry, Gerry. Het was niet de bedoeling dat het zo liep, ongeacht de omstandigheden.’

Jack ging naast Dom op het bed zitten. De twee jonge mannen leken wel leerlingen in het kantoor van de directeur meteen nadat ze op spijbelen waren betrapt.

Chavez stond tegen de muur van de hut geleund. ‘Verdomme, Jack! Je hebt je baas zojuist van heel dichtbij beschoten met een stuk of tien Sims met een snelheid van honderdvijftig meter per seconde. Hij zal de hele komende week het gevoel hebben dat hij in een horzelnest is gestapt.’

‘Wat deed hij hier eigenlijk?’ vroeg Dom.

John Clark kwam naar de hut toe en bleef in de deuropening staan. ‘Gerry was hier omdat ik wilde dat hij het met eigen ogen kon zien. De Campus kan niet met maar drie man veilig in het veld werken. De laatste tijd hebben we geluk gehad, maar dat geluk zal niet voortduren. We moeten de operationele eenheid aanvullen met een paar nieuwe mensen, anders moeten we de soort missies die we aannemen beperken.’

Chavez knikte. ‘Ik zou willen zeggen dat we dat zojuist hebben laten

zien. Dom is dood, twee kogels in de rug. Had je dat badkamertje niet gecontroleerd?’

Dom zei: ‘Ik kwam hiernaartoe met het idee dat er vijf tegenstanders waren. Nadat de vijfde uitgeschakeld was, was ik niet meer echt op mijn hoede.’

‘En dat betekent?’ vroeg Chavez.

Dom keek hem aan en probeerde zich absoluut niet voor zijn fout te verontschuldigen. ‘Dat betekent dat ik het verklootte.’

Clark was niet blij met hoe alles die dag was verlopen en deed geen moeite zijn gevoelens te verbergen. ‘Het begon allemaal prima. Jacks sprong was goed, ik heb hem door mijn verrekijker gevolgd. Jullie vielen het schip met gezag aan, waren al snel bij de gijzelaar en hebben je snelheid, het verrassingselement en een agressieve aanpak gebruikt om vijf tegenstanders uit te schakelen. Maar het enige wat echt telt tijdens een gevecht is hoe je dat afrondt, en in die fase zijn jullie een derde deel van je eenheid kwijtgeraakt. Dat zou iedereen als een mislukking beschouwen.’

Niemand zei hier iets op.

Clark voegde eraan toe: ‘Maak je uitrusting schoon en berg alles op in de kluisjes op de Campus. Dit weekend zijn jullie alle drie vrij, maar je krijgt huiswerk mee. Ik wil de operationele eenheid van de Campus aanvullen met twee personen en ik wil dat jullie ieder één nieuwe kandidaat aandragen. Maandagochtend komen we bij elkaar om ze te bespreken. Ik zal de kandidaten natrekken, met Gerry praten en aanbevelingen doen.’

Caruso zei: ‘Een van de beveiligers zou wel kunnen.’

Clark schudde zijn hoofd. ‘Allemaal mannen met een jong gezin en stuk voor stuk mannen die al tientallen jaren hebben gediend. Ops is een baan voor 24 uur per dag, 365 dagen per jaar, en daar zijn de mannen op het dek dus niet geschikt voor.’

Jack was het met Clark eens: ze hadden nieuwe mensen nodig en ze moesten buiten de Campus kijken om deze te vinden. Clark was een paar jaar geleden gestopt met het operationele werk. Daarvoor was Dominic Caruso’s broer Brian lid van het team geweest, maar hij was gedood tijdens een operatie in Libië. Hij was vervangen door Sam Driscoll, die later in Mexico was gedood. Sindsdien waren ze nog maar met drie agenten.

Jack nam zich voor om dit weekend diep na te denken over wie hij zou aandragen als versterking van de eenheid, omdat de hotspots in de wereld niet bepaald koeler werden. Bovendien was wel duidelijk dat de

Campus met de kleinere operationele eenheid niet meer even sterk was als vroeger.

Tien minuten later stond Jack weer op het dek. Alweer had hij zijn excuses aan Gerry aangeboden en alweer had Gerry ze afgewimpeld, maar nu wel ingepakt in een heleboel verband en met een koud flesje Heineken in de hand.

Jack voelde zich ellendig, omdat Gerry Hendley Jack nog maar heel kortgeleden toestemming had gegeven om na een schorsing van zes maanden voor het negeren van bevelen terug te keren naar de Campus.

En nu dit.

Jack wist dat dit niet bepaald de beste manier was om Gerry te bedanken omdat deze had laten zien dat hij hem weer vertrouwde.